

3) W okolicznościach sprawy takich, jak w postępowaniu przed sądem krajowym, art. 3 rozporządzenia nr 1408/71 w brzmieniu nadanym przez rozporządzenie nr 2001/83, zmienione przez rozporządzenie nr 2195/91 nie sprzeciwia się temu, aby właściwa instytucja, w celu ustalenia prawa do świadczeń z tytułu bezrobocia, nie uwzględniła przy sumowaniu ukończonych okresów ubezpieczenia okresu obowiązkowej służby wojskowej odbytej w innym Państwie Członkowskim.

(¹) Dz.U. C 7 z 11.1.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 30 listopada 2004 r.

w sprawie C-16/03 Peak Holding AB przeciwko Axolin-Elinor AB (¹) (wniosek Hovrätten över Skåne och Blekinge o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(Znaki towarowe — Dyrektywa 89/104/EWG — Art. 7 ust. 1 — Wyczerpanie prawa przyznanego przez znak towarowy — Wprowadzenie do obrotu w EOG przez właściciela znaku towarowego — Pojęcie — Towary oferowane do sprzedaży, a następnie wycofane — Sprzedaż na rzecz podmiotu gospodarczego z siedzibą w EOG z zobowiązaniem wprowadzenia towarów do obrotu poza EOG — Odsprzedaż towarów innemu podmiotowi gospodarczemu z siedzibą w EOG — prowadzenie do obrotu w EOG)

(2005/C 19/04)

(Język postępowania: szwedzki)

W sprawie C-16/03, mającej za przedmiot wniosek, który wpłynął do Trybunału dnia 15 stycznia 2003 r., o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Hovrätten över Skåne och Blekinge postanowieniem z dnia 19 grudnia 2002 r., w postępowaniu: Peak Holding AB przeciwko Axolin-Elinor AB, dawna Handelskompaniet Faktory Outlet i Löddeköpinge AB, Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas i R. Silva de Lapuerta, prezesi izb, C. Gulmann (sprawozdawca), J.-P. Puissochet, R. Schintgen i J. N. Cunha Rodrigues, sędziowie; rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: H. von Holstein, wydał w dniu 30 listopada 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) Wykładni art. 7 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/CEE z dnia 21 grudnia 1988 r., mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, w

wersji zmienionej przez Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r., należy dokonywać w ten sposób, że towary opatrzone znakiem towarowym nie należy uważać za wprowadzone do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym, jeżeli właściciel znaku towarowego dokonał ich przywozu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego w celu ich sprzedaży na tym terytorium lub jeżeli oferował je do sprzedaży we własnych sklepach lub sklepach przedsiębiorstw zależnych dla konsumentów w Europejskim Obszarze Gospodarczym, a towary te nie zostały sprzedane.

2) W okolicznościach takich jak w postępowaniu przed sądem krajowym, postanowienie w umowie sprzedaży zawartej pomiędzy właścicielem znaku a podmiotem gospodarczym mającym siedzibę w obrębie Europejskiego Obszaru Gospodarczego w sprawie zakazu odsprzedaży w Europejskim Obszarze Gospodarczym nie wyklucza wprowadzenia do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym w rozumieniu art. 7 ust. 1 dyrektywy 89/104 w wersji zmienionej Porozumieniem o Europejskim Obszarze Gospodarczym i dlatego w przypadku odsprzedaży w Europejskim Obszarze Gospodarczym z naruszeniem tego zakazu nie stoi na przeszkodzie wyczerpaniu wyłącznego prawa właściciela.

(¹) Dz.U. C 55 z 8.3.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 2 grudnia 2004 r.

w sprawie C-42/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Rybołówstwo — Ochrona i gospodarowanie zasobami — Środki kontroli działalności połowowej)

(2005/C 19/05)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C-42/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: T. van Rijn i S. Pardo Quintillán) przeciwko Królestwu Hiszpanii (pełnomocnik: N. Díaz Abad), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, w trybie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną dnia 4 lutego 2003 r., Trybunał (trzecia izba), w składzie: M. A. Rosas, prezes izby, J.-P. Puissochet (sprawozdawca), S. von Bahr, J. Malenovský i U. Löhmus, sędziowie; rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 2 grudnia 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) W każdym z lat połowowych 1990-1997, Królestwo Hiszpanii:

- nie przyjmując właściwych szczegółowych przepisów odnośnie wykorzystania przyznanych mu kwot połowowych oraz nie przeprowadzając inspekcji i innych rodzajów kontroli wymaganych przez mające zastosowanie rozporządzenia wspólnotowe,
- nie zakazując przejściowo połowów po wyczerpaniu kwot,
- nie stosując wszelkich sankcji o charakterze karnym bądź administracyjnym - do których zastosowania było ono obowiązane - wobec bądź to kapitanów statków rybackich, którzy naruszyli przepisy tych rozporządzeń, bądź to wszelkich innych osób odpowiedzialnych za takie naruszenie,

uchybiło zobowiązaniom, jakie ciąży na nim na mocy art. 5 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 170/83 z dnia 25 stycznia 1983 r. w sprawie ochrony i gospodarowania zasobami połowowymi, art. 9 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3760/92 z dnia 20 grudnia 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy system rybołówstwa i akwakultury, art. 1 i art. 11 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2241/87 z dnia 23 lipca 1987 r. ustanawiającego określone środki kontroli w odniesieniu do działalności połowowej, a także art. 2, art. 21 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 31 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiającego system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 101 z 26.4.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 25 listopada 2004 r.

w sprawie C-109/03 (wniosek College van beroep voor het bedrijfsleven o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): KPN Telecom BV przeciwko Onafhankelijke Post en Telecommunicatie Autoriteit (OPTA) (¹)

(Telekomunikacja — Dyrektywa 98/10/WE — Otwarta sieć w telefonii głosowej — Dostarczanie informacji o abonentach — Ustalanie cen)

(2005/C 19/06)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-109/03, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie preju-

dycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy), postanowieniem z dnia 8 stycznia 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 10 marca 2004 r., w postępowaniu KPN Telecom BV przeciwko Onafhankelijke Post en Telecommunicatie Autoriteit (OPTA), przy udziale: Denda Multimedia BV, Denda Directory Services, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann (sprawozdawca), prezes izby, A. Rosas, K. Lenaerts, S. von Bahr i K. Schieman, sędziowie, rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, wydał w dniu 25 listopada 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Art. 6 ust. 3 dyrektywy 98/10/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 1998 r. w sprawie zastosowania zasady otwartej sieci (ONP) w telefonii głosowej oraz powszechnych usług telekomunikacyjnych w środowisku konkurencyjnym należy interpretować w ten sposób, że termin „istotne informacje” oznacza jedynie dane dotyczące abonentów, którzy nie sprzeciwili się umieszczeniu ich w spisie przeznaczonym do publikacji, wystarczające do zidentyfikowania przez użytkowników spisu poszukiwanych abonentów. Dane te to, co do zasady, nazwisko i adres z kodem pocztowym abonenta oraz numer lub numery przydzielone mu przez zobowiązany podmiot. Państwa Członkowskie mogą jednakże postanowić, że udostępnianie użytkownikom będą dodatkowe dane, jeżeli w szczególnych warunkach krajowych wydają się one niezbędne do identyfikacji abonentów.

2) Art. 6 ust. 3 dyrektywy 98/10, w zakresie, w jakim postanawia, że istotne informacje są udostępniane osobom trzecim na uczciwych, opartych na kosztach i niedyskryminujących warunkach, należy interpretować w ten sposób, że:

— w odniesieniu do danych takich, jak nazwisko i adres osoby oraz przydzielony jej numer telefonu, podmiot świadczący usługi powszechne może obciążać osoby trzecie jedynie rzeczywistymi kosztami udostępnienia im tych danych;

— w odniesieniu do danych dodatkowych, których podmiot ten nie jest zobowiązany udostępniać osobom trzecim, ma on prawo obciążać te osoby, poza kosztami udostępnienia, także kosztami dodatkowymi, jakie sam poniósł w celu uzyskania tych danych, pod warunkiem zapewnienia niedyskryminacyjnego traktowania tych osób trzecich.

(¹) Dz.U. C 146 z 21.6.2003.